

عنوان مقاله:

سنجش تلفیق انگاری روش فلسفی ملاصدرا

محل انتشار:

دوفصلنامه کاوش های عقلی، دوره 3، شماره 1 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مصطفی زارعی - دانشجوی دکترای فلسفه، دانشگاه مفید، قم، ایران.

محمدصادق کاملان - استادیار گروه فلسفه، دانشگاه مفید، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

ملاصدرا اولین اندیشمندی است که در راستای وصول به واقع جامع، آشکارا از جمع منابع سه گانه - وحی، شهود و برهان - سخن گفته و آن را به گونه ای روشمند در فلسفه خود بکار گرفته است. یکی از تفسیرهای این نظریه، رهیافت میان رشته ای یا همان تلفیق است. تلفیق در اینجا به معنای بهره گیری هوشمندانه، منطقی و منسجم از سه منبع مذکور است. ما در این پژوهش، تفسیر مذکور را به پخته نقد برده ایم تا عبار آن روشن شود و مشخص گردد که آیا چنین تفسیری پاسخگوی مسائلی که صدرا در پی آن بوده، هست یا نه؟ نتیجه اینکه در پنج محور این تفسیر را قابل اصلاح و تکمیل یافتیم. اول، بیان نکردن چگونگی عملکرد این رهیافت، دوم بکار نداشتن تلفیق در تمام فلسفه متعالیه، سوم عدم بیان جایگاه این منابع، چهارم انحصار تلفیق در روش فلسفی و آخرین آنها پاسخ گو نبودن این تفسیر از حل مسائلی که ملاصدرا به دنبال حل آنها بوده است.

کلمات کلیدی:

تلفیق، رهیافت میان رشته ای، جمع قرآن عرفان و برهان، روش فلسفی، ارتباط منابع معرفت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2050013>

